No. 11.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 25 Januarij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2.25, en franco per post f 2.50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1.20 is, en voor elke regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

ENGELAND.

LONDEN, den 18 Januarij. Reeds kent men de namen van een dertigtal grootere en kleinere schepen, welke, gedurende de stormen der vorige week, op de engelsche kust verongelukt zijn, en waarbij men het verlies van verscheiden menschenlevens heeft te betreuren. Tusschen donderdag en vrijdag zijn bij Plymouth alleen vijf vaartuigen vergaan. Onder de vreemde schepen, welke dit lot getroffen heeft, telt men het driemastschip St. Petersburg, van Nieuw-Orleans, dat bij Liverpool gestrand is, maar welks equipage echter gelukkig is behouden.

Het aantal der personen, welke, door het vallen van schoorsteenen of gedeelten van daken, in deze hoofdstad zwaar bezeerd zijn, is aanmerkelijk. Niet minder dan vier en zeventig hunner zijn in de onderscheiden hospitalen gebragt, en eenigen daarvan verkeeren in bedenkelijken toestand.

— De *Dublin Evening Mail* meldt: De grootste zeldzaamheid der natuur, die welligt ooit in Europa gezien is, is hier ten toon gesteld. Zij bestaat in het fossiele geraamte van eenen uitgestorven, waarschijnlijk antediluviaansch dier — verschillend van elke andere soort, tot hiertoe bekend — en even merkwaardig om zijne reusachtige grootte, als om den zonderlingen bouw van het skelet. Het werd door den Duitschen natuuronderzoeker *Albert Koch* in den Staat Missouri gevonden en is volledig bewaard, daar het door onderscheidene opgehoopte aardlagen bedekt was. Het skelet is vijftien voeten hoog en dertig lang. De breedte tusschen de voorpooten bedraagt meer dan 8, en tusschen de achterpooten bijna 6 voeten. Een volwassen olifant, naast dit reusachtig dier geplaatst, zou tot hetzelve in verhouding staan, als een lam tot het moederschaap. De aanblik van het geraamte is hoogst imposant; de bezoeker ziet als hij aan de deur komt, twee donkere, grove, plompe zuilen, en verder twee andere, welke zamen de afhangende dwarsbalken van een vervallen gebouw schijnen te dragen. Dit zijn de pooten welke den kop en de slagtanden, den ruggegraad en de ribben van het kolossale dier dragen. Bijna zeker is het, dat het Missourium, even als het Nijlpaard een bewoner van het water was (welligt een amphibie), daar de voeten met zwemhuiden voorzien en bovendien nog bijzonder tot zwemmen op de oppervlakte of tot gaan op den bodem der rivieren en zeeën schijnen ingerigt geweest te zijn.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 19 Januarij. Allertreurigste berigten blijft men van de uitwerkselen der jongste stormen ontvangen. Van St. Lo, in het aan de werking dier stormen zoo zeer blootgestelde departement de la Manche, wordt, bij voorbeeld, het volgende geschreven: « Sedert vijf dagen houden de orkanen niet op van te woeden. Gedurig elkander volgende buijen, met hagel en donder bezwangerd, brengen den dampkring in den staat van telkens zich herhalende wiegende stormen. De bliksem heeft ongelukken veroorzaakt, zoo menigvuldig en groot, als waarvan men bij menschen-geheugenis geen voorbeeld heeft. Denzelfden dag is hij, te St. Lo op eenen der spitsen van de hoofdkerk gevallen, waar hij slechts geringe schade veroorzaakt heeft; maar daarentegen heeft het hemelvuur den klokketoren van Genily-Notre-Dame midden door gespleten en onderstboven geworpen. De heer Prefect heeft er zich onverwijld heen begeven, verzeld door den architekt van het departement; maar de staat van het gebouw is zoo uiterst gevaarlijk, dat er sterk van gesproken wordt, om den bouwval geheel met kanon plat te schieten, ten einde het werkvolk, met het afbreken, hetwelk toch niets voordeeligs zou opleveren, niet in gevaar te stellen. Vele menschen zijn ook door den bliksem getroffen geworden en eene menigte huizen door de kracht van den wind omver gewaaid. Te Villelandon heeft de bliksem twee woningen in brand geslagen. Te Brilersi heeft hij nog meer schade aangerigt, en aldaar zijn vele gebouwen de prooi der vlammen geworden. De rivier de Vire is op eene schrikwekkende wijs buiten hare oevers getreden, en men weet niet hoe groot die ramp nog kan worden, daar, terwijl wij deze regels schrijven, de onweders nog steeds elkander bijna onafgebroken blijven volgen, en de regen bij stortvloeden nedervalt. De beweging van den barometer is bijna zonder voorbeeld geweest."

— Sedert omstreeks de helft van verleden jaar deelt het *Journal des Débats*, feuilletons-gewijs, doch met tusschenpozen, eenen roman van den bekenden Schrijver *Eugène Sue* mede, ten titel voerende de Geheimenissen van Parijs (*les Mystères de Paris*) en een verschrikkelijk inzigt gevende van de bedrijven en levenswijs der terugkeerende galeiboeven en andere boosdoeners, waarvan die hoofdstad wemelt. Thans zeggen de dagbladen, dat dit opstel aan den boekhandelaar *Gosselin* voor 30,000 francs verkocht geworden was, maar dat die heer het regt, om het stuk in de eerste plaats bij feuileton uit te geven, voor 25,000 fr. aan het *Journal* had afgestaan. Dit blad, zegt men, heeft er 800 geabonneerden door gewonnen, die, wanneer zij hetzelve bijblijven, eene vermeerdering van inkomen van 32,000 fr. 's jaars aan hetzelve leveren.

— Het blijkt, uit eene vergelijkende tafel der granen te Londen en Parijs, dat de meel 20 pCt. en het brood 50 pCt. duurder is in Londen dan in onze hoofdstad.

— In de Seine heeft men 2 lijken gevonden, van een heer en eene juffrouw, die door een shawl aan elkander waren geknoopt. Beide waren fatsoenlijk gekleed. Het waren verliefden, die zich verdronken hadden, om de zwangerschap van het meisje te verbergen.

NEDERLANDEN.

'sGRAVENHAGE, den 20 Jan. Z. M. de Koning bevindt zich heden in zoo verre hersteld, dat er geene ziekteberigten worden bekend gemaakt.

— Bij de hervatte werkzaamheden van de Kamers der Staten-Generaal zijn te behandelen: 1°, het tractaat; 2°, het tweede boek van het wetboek van strafregt; 3°, veertien ontwerpen van wet, uitmakende de staatsbegrooting van ontvangsten en uitgaven voor de jaren 1844 en 1845; 4°, het ontwerp van wet omtrent de verdeeling der grondbelasting tusschen de gebouwde en ongebouwde eigendommen, enz.; 5°, dat houdende wijzigingen in de wetten op de personele belasting; 6°, dat tot aanvulling en wijziging der wetten nopens het regt van patent; 7°, dat houdende wijziging in de bestaande wetgeving nopens het regt van successie; 8°, dat op het regt van zegel; 9°, dat nopens de Maatschappij van Weldadigheid, en 10°, dat tot daarstelling van eenen steenweg van Maastricht tot de geldersche grenzen.

GRONINGEN. Te Scharmer had onlangs het volgende plaats. Voor ongeveer twee jaren huwden aldaar een man van de Hervormde gemeente met eene vrouw, tot de R. Catholijke kerk behoorende. Daar de echte lieden overeengekomen waren, dat al de kinderen in het geloof van der vader zouden opgevoed worden, werd het eerste kind in de Hervormde kerk gedoopt. Het tweede kind, geboren den 3 December des vorigen jaars zoude insgelijks aldaar den doop ontvangen, waartegen de R. C. moeder geene de minste bedenking had, als met de afspraak voor het huwelijk gemaakt, overeenkomstig. Doch wat gebeurt er? De man een daglooner, is elken dag, behalve van 12 tot 1 ure, van huis, waardoor vooral de zuster van de vrouw de gelegenheid heeft op deze te werken, en haar zoo verre weet te brengen, dat het kind in stilte Roomsch zal gedoopt worden. De pastoor *Crone* van Kleinmeer, die ongeveer zes weken vroeger, doch toen vruchteloos, in een naburig huis eene dergelijke poging tot het doopen van een kind had aangewend, komt den 14. te Scharmer en gaat met gemelde zuster der vrouw tot digt aan het huis, waarop zij scheiden ten einde door eene gezamentlijke komst geen opzien te baren. Ook gaat de pastoor nog eerst bij eenen naburigen Catholijken inwoner dezer plaats aan, zoodat alles den schijn van een herderlijk bezoek kon hebben.

Bij de kraamvrouw gekomen, doopt hij nu, met behulp der zuster het kind. Het voornemen was, dezen doop stil te houden, en den doop in de Hervormde kerk, daar die nu toch van geene beteekenis zou zijn, te laten doorgaan. Doch gelukkig is de geheele zaak openbaar geworden en heeft de moeder zelve alles bekend.

Uit bovenstaand berigt, hetwelk zoo noodig met getuigen kan worden gestaafd, kan men zien van welke middelen sommige R. Cath. pastoors zelfs te midden van bijna geheel Protestantsche bevolkingen, zich durven bedienen om hunne kerk uit te breiden.

— Men meldt uit Zierikzee, dat ll. woensdag aan Flaauwers, in Schouwen, een gat in den zeedijk is geslagen, van ongeveer 85 ellen lengte. Bij gunstig weder hoopt men het nog tijdig te digten.

— Men berekent dat te Hamburg 150 mil. stuks cigaren gefabriceerd worden, die aan ongeveer 10,000 personen werk verschaffen. Eene bijzondere drukkerij levert de etiquetten op de kistjes. Het gebruik van cigaren zelfs is aldaar verbazend, en wij gelooven hetzelve gerust op 30 à 40,000 stuks dagelijks te kunnen berekenen.

GEMENGDE BERIGTEN.

Minderman en Co. te Amsterdam zijn al loopende met den stroom van tijdgeest er in geslaagd vermindering in den prijs van zwarte inkt te stellen. (Amst. C.) — Aan de Tweede Kamer is het plan eener stoomboot van 3600 paardenkrachten aangeboden, om het Haarlemmermeer in 24 maanden droog te maken. Dit verzoekschrift is ter zijde gelegd. — De Belgische Consul te Kaïro heeft rusie met Mehemed-Ali gehad, over het rooken eener pijp. — De landschapschilder Koekkoek draagt met permissie de Leopolds-orde. — Berlijn telde in 1840 330,000 inwoners en nu reeds 350,000. — De Russen zijn weder door de Tscherkessiers geklopt. — De winst op de duiten waarmede 't Nederl. gouvernement in O. Indië betaalt, heeft in vijf jaren ruim 14 ton beloopen. (Staats-Cour.) — Op Java geeft men voor een zilveren gulden 160 centen. — Op de markt te Gent heeft de wind een ruiter uit den zadel geligt. — Vermist op den post 1400 banco.

MENGELINGEN.

Frits Weber en de Arnauten.

De *Gazette des Tribunaux* zegt, het volgende verhaal aan een' brief uit Scutari ontleend te hebben.

Een Oostenrijksch koopman, met name Frits Weber, die sedert jaren eenen aanzienlijken ruilhandel dreef met de Dalmatische en Arnautische bevolkingen der Turksche grenzen aan de Adriatische kusten, kwam in de maand Augustus ll. van Cattaro te Scutari aan, met zich voerende een rijk kargazoen van kleedingstukken, stoffen en andere kostbaarheden van allerlei aard, die hij al spoedig met aanzienlijke winst verkocht. Door het wel gelukken van deze zijne onderneming aangespoord, besloot hij naar Bulgarijën te reizen tot het aldaar aankoopen van zijden stoffen en andere voortbrengselen, welke Oostenrijk gewoon is uit die streken te doen komen. Het vaartuig dat hem de rivier van Bajana had afgevoerd, in de haven van Scutari achterlatende, maakte hij zich alzoo gereed tot de lange en moeijelijke landreis, die hij door eene met wouden en bergpassen doorsneden streek te maken zoude hebben.

Hij had den togt wel te water kunnen voortzetten, maar overgroote zuinigheid was zijn groote drijfveer, want de beste paarden in die streken nog naauwelijks honderd franken geldende en levensmiddelen voor zich en zijnen stoet tegen spotprijs te bekomen zijnde, begreep hij dat de reis over land hem nog niet op het vierde zou komen te staan van hetgene dezelve hem te water zou kosten. Zijn drie zonen Frans, Jeronymus en Augustus, drie sterke blonde Duitsche knapen, zouden hem vergezellen en met en benevens zes zijner kloeke Dalmatische matrozen zijne kleine karavaan uitmaken, die goed gewapend, meende hij, wel in staat zou zijn, het hoofd te bieden aan alle roovers, die dezelve zouden willen aanranden. Hij koopt alzoo twaalf paarden, die bij het uitgaan door de reizigers bereden zouden worden, en bij het terugkomen tot het dragen der aangekochte koopmanschappen zouden dienen. Daar hij eene aanzienlijke som gelds bij zich zou hebben, stond hij in twijfel, of hij ook eenwel van *Abdi*-Pacha, den gouverneur van Scutari, een geleide van Sejmans, eene soort van Turksche gendarmes, zou verzoeken, maar hij zag tegen die uitgaven op, en door en door bekend met de zeden en gebruiken der Slavische bevolkingen, over welker grondgebied hij trekken moest, nam hij, tot verzekering van zijne veiligheid een ander hulpmiddel te baat.

In weerwil van al wat er ook van de Arnauten verhaald en geschreven moge zijn; in weerwil van de beschrijvingen, die de romanschrijvers van dezelve gegeven hebben, is er welligt geen volk ter wereld, waarvan de zeden en het karakter zonderlinger en tevens minder bekend zijn. Van Slavische afkomst, maar vermengd met Ottomansch en Albaneezisch bloed, heeft de Arnautische bevolking, bij de vervoltigheid der aartsvaderlijke gewoonte, eene oorlog-

zuchtigheid en roofzucht weten te behouden, die men zoude zeggen, dat onmogelijk te zaam konden gaan en bij welke zich nog daar te boven niet zelden eene sluwheid en wreedheid komen voegen, die getuigenis schijnen te geven, dat ook de Macedonische Grieken deel gehad hebben aan het vormen van den Arnautischen stam. Gastvrij, hulpvaardig, in de volle kracht van het woord uiterst goedig, in al wat den kring van zijn gezin en betrekkingen betreft, ziet men den Arnaut, zoo dikwerf hij geen' oorlog voor rekening van den staat voert, dien voor eigen rekening voeren. « De Voorzienigheid, zegt hij, heeft de andere menschen geschapen, om landbouwers, kooplieden en werklieden te zijn; maar aan ons Arnauten heeft hij noch gronden ter bebouwing, noch werktuigen daartoe, noch kudden van vee geschonken. Ons heeft hij een sabel geschonken en ons heeft hij tot oorlogslieden verklaard."

FRITS WEBER, zeiden wij, was wel met de zeden en gebruiken der Arnauten bekend, en zie hier het hulpmiddel, tot hetwelk hij, ter verzekering zijner veiligheid, op zijnen togt de toevlugt nam.

De bergbewoners, welke voorzorgen men ook moge nemen, leggen steeds hinderlagen aan de reizigers, die hun land doorkruisen, en durven die steeds ook met de grootste ongelijkheid van magt aanvallen. Er is slechts eene eenige zaak, die in staat is hen hiervan terug te houden; dat is wanneer de reizigers een jong meisje met zich hebben. Al waren zij dan ook tienmaal sterker in getal dan de reizigers, zoo zullen zij deze ongemoeid derzelver togt laten voortzetten; hun eerbied voor het jonge meisje is te groot. Wee hem, die in het bijzijn van een' Arnaut een meisje zou durven beleedigen. Wee den Arnaut zelven, die dat zou durven onderstaan. « De getrouwde vrouw, zeggen zij, heeft haren man om haar te verdedigen, maar het meisje heeft geen' anderen beschermer dan hare onschuld, geen' anderen wreker dan den hemel."

De Oostenrijksche koopman, zijne paarden vóór de deur van het door hem te Scutari bewoonde huis hebbende doen bijeen geleiden, regelde de orde van zijne karavaan, en trok bij klaren helderen dag de stad uit; maar, in plaatse van dadelijk den weg, die hij volgen moest, in te slaan, zag men hem de rigting nemen naar het niet ver van daar gelegen dorp Grilla, bewoond door Guegues; Slavische Arnauten, die de Roomsch Katholijke Godsdienst belijden, die aan Turkije noch schatting noch belasting betalen, maar die hetzelve met eene legermagt van 40.000 man, onder derzelver eigen aanvoerders, moeten bijstaan, in geval van oorlog, hetzij met oproerige pachas, hetzij met de Russen, die zij, om het verschil van kerkdienst, als hunne vijanden beschouwen, hetzij met Oostenrijk, hetwelk zij voor eenen vijand van de Slavische stammen houden en waarvan zij de ingezetenen bestempelen met de benaming van NIEMIELS (met stomheid geslagenen, die geene menschelijke taal spreken.)

Te Crilla gekomen, meldde hij zich aan bij den pastoor van het dorp gaf zich uit voor een Slavisch Dalmatiër, nam de plegtigheden der Roomsch Katholijke Godsdienst waar, gaf eene som gelds ten geschenke tot het verfraaijen der kerk en verzocht eene gastvrije opneming voor eenigen tijd. Na twee of drie dagen onder de Guegues vertoefd te hebben, vroeg hij of een der ingezetenen hem ook een jong meisje als gids zou willen medegeven, en de pastoor deze zijne bede ondersteunende, liet een derzelve, met name DYMIK ROSATCHILD zich overhalen, om hem zijne dochter ANGUELIA toe te betrouwen.

Den volgenden morgen met het aanbreken van den dag aanvaardde de kleine karavaan de reis, de jeugdige ANGUELIA voor den stoet uitgaande, gedost in een blaauw kleedje met rood omboord, en bezet met ronde koperen plaatjes, blinkende als goud, welk kleedje haar even tot onder de knie kwam; haar hounka, een witte mantel van wollen stof, woei los daarover, en een kap bedekte haar lang zwart haar ten halve. Te voet gaande, terwijl een der zonen van FRITS WEBER het voor haar bestemde paard bij den toom geleidde, was zij geschoeid met sandalen, waarvan de banden het been met netheid omsloten; over hare schouder hing eene korte karabijn en in den gordel van haren rok zag men het gevest van eenen poujaard blinken.

De karavaan sloeg den weg in naar Podgoritza.

Terzelfde tijd dat de Oostenrijksche koopman zich te Scutari had onthouden, had er zich ook bevonden de jeugdige JANKO-PARATICH, bajonktar (vaandrig) van Soouj, eene Guegische stad. Hij droeg kennis van de plannen van FRITS WEBER en wist tevens door welke middelen deze, ofschoon een Duitscher, zich voor een Dalmatiër deed doorgaan. Hij had het besluit gevormd hem op zijnen togt aan te vallen, deels om zijne schatten te rooven, deels om wraak te nemen over onderdrukking, over welke de slavische stam reden meent te hebben van de zijde van Oostenrijk te klagen. Te dien einde vereenigde hij een veertigtal zijner landgenooten en ging hij zich met deze in hinderlaag leggen in een der meest geduchte bergpassen, bekend onder de benaming van *Duivelskeel*, waar twee paarden ter naauwernood naast elkander kunnen rijden.

Reeds sedert drie dagen hadden JANKO en zijne rotgezellen aldaar post gevat, achtgevende op het minste gerucht en hunne prooi met de gretigheid eens loerenden jagers verbeidende, toen eindelijk het klinken der schelletjes, die aan de hoofdstellen der paarden gebonden waren, de aannadering der karavaan verried. Reeds spanden de roovers de hanen hunner lange snaphanen en maakten zij alles tot eenen hevigen aanval gereed, toen de jeugdige ANGUELIA, alleen en in volkomen gerustheid, den bergpas van haar gezang van Guegische volksliederen doende weergalmen, op den top van eenen houtrijken heuvel verscheen. Geen der snaphanen loste een schot, het scherpe lemmer der ijatagans verbleef in de schede, en de karavaan trok zonder de minste hindernis den zoo gevreesden bergpas door.

Vijf dagen lang zetten FRITS WEBER, zijne drie zonen, hunne bedienden en de jonge ANGUELIA derzelver togt aldus voort, midden door een land, hetwelk ter naauwernood eenige wegen biedt. Niet zelden ontmoette men, het zij enkele, hetzij geheele troepen van gewapende Arnauten, maar alles liep af met den wederkeerigen groet. *Zyt welkom* en *Hebt dank*.

Den zesden dag hield men, na eenen vermoeijenden togt, eene rust-poos te Melta, een gehucht gelegen in eene vlakte, aan welker gezigteinder men de torenspitsen van Podgoritza ontwaart. De nacht was rustig en stil voorbijgegaan en bij het aanbreken van den dag lag bijna de gansche karavaan nog in diepen slaap. Maar ANGUELIA was met den dag ontwaakt, zij begaf zich naar de buiten het dorp gelegen bron en verlustigde zich in het aanschouwen der statig rijzende zon, welker stralen haar frisch gelaat en golvend haar schenen te liefkozen. Ook de jongste der zonen van FRITS WEBER was terzelfde tijd zijn nachtleger ontweken, hij had haar bespied, gevolgd en bij haar gekomen, sprak hij haar aldus aan:

(Het vervolg hierna.)

Vonken ter verwarming van geest en hart.

Vaderland. — Welk een schoon woord! Bij het uitspreken is het even als of men de liefde voor hetzelve te kennen geeft, — en desniettegenstaande is het voor de meeste in de woordenboeken — bij enkelen in het hart te vinden. — Doch neen, ik wil niet te veel zeggen. Velen ligt het op de tong, als een tooverwoord, waarmede hij zich eenen, allerlei gaven gevenden, dommen duivel voorstelt.

Men gebruikt de Godsdienst te veel als eenen regenscherm, welke men voor den dag haalt als de wolken zich aan de lucht vertoonen.

Het beste oogenblik om zich met iemand te verzoenen, is dat, waarop hij zich zoo even met eenen anderen in twist heeft begeven.

In de jeugd gelooft de mensch vleugels te hebben, in den ouderdom is hij blijde dat hij een kruk heeft.

De gedachte, eene groote daad te doen, vinden de menschen gewoonlijk onzin. Word zij gelukkig ten uitvoer gelegd, dan heet het, dat niets lichter dan dit was: de menigte is het hiermede eens. De verstandige weet evenwel, dat in zoodanig geval, het oordeel des volks zich zelven tweemaal geblameerd heeft.

Den toorigen ontbreken van zijne zinnen, maar vijf.

Kunsten en wetenschappen hebben beide meer verpligting aan den hongerenden dan aan den verzadigden.

Vele menschen zijn gelijk aan voerlieden; zij voeren veel uit, zonder dat zij er zelven nut van hebben.

Die lange jaren geleefd heeft wordt oud genoemd. De wijze is evenwel altijd ouder dan deze.

De tegenwoordige opvoeding bevordert de geleerdheid meer dan het vernuft; van daar dat onze tegenwoordige narren ondragelijker, dan de vroegere zijn.

Een hofnar werd eens gevraagd, waarom men hem een nar noemde? zijn antwoord was, omdat ik spreek zoo als ik denk.

Verregaande gemeenheid op eene hoffelijke wijze gedaan, heet in de taal der hoogere kringen delicatesse.

In de middeneeuwen had men scherpzinnige narren, welke wij door onze beschaving verdrongen hebben. Zoude dit ook geschied zijn om des gevolgs wille, opdat wij narren zonder scherpzinnigheid zouden hebben.

Een prachtig gewaad en de gunst van grooten maakt den eerloozen nog hatelijker.

Wend uwe oogen tot in het innere der menschen, en gij zult meer rijke dan arme bedelaars vinden.

Die en in goede en in slechte jaren spaart, heeft nimmer een slecht jaar.

Den vos moet men aanzien, als hij van ons gaat; want dan leert men het beste uit zijn wezen, wat hij wilde.

Men moet al zeer vernuftig zijn, wanneer men met hen, die geen vernuft bezitten weet te leven.

Voor hun die schertzend hun geheel leven hebben doorgebragt is het sterven eene ernstige handeling; voor hen die 't leven eene ernst was, in het sterven scherts.

De eerlijkheid duurt bij de meeste menschen even zoo lang als hun geld. Is dit verteerd, dan eindigt zij gewoonlijk ook.

Vele, die plotselings vooruitkomen, zijn met den luchtballon te vergelijken. — Zij klimmen hooger en komen door de wind voorwaarts. Deze doen voorzigtig zich in tijds van eenen valscherm te voorzien.

De bijgeloovige is daarom het verste van het ware geloof, omdat hij het liefst het ongeloofiijke gelooft.

Wanneer iemand merken laat, dat hem een geheim toevertrouwd is, dan is hij op het punt om het te openbaren.

In onze jeugd ergeren wij ons dikwijls aan gebrek van vernuft; — in onze ouderdom verderft diens overvloed onze beste vreugde.

Waar de auteur, het boek en de lezer niet eene drieëenheid zijn, dan is de eeuwige scheiding daar het gevolg van.

Het grootste onheil rigten die menschen aan, die niets zijn en van alle zijden moeite doen, om van hun niets iets te maken.

Een kleingeestige hecht zich aan het hooge en verhevene even als het slijk aan het rad; en meent dan, dat hij tergelijker tijde voorwaarts gaat.

Het licht der verlichting wil altijd voorwaarts. Dat het zich zoo dikwijls met donder en bliksem den weg moet banen, ligt aan de hindernissen, welke aanmatiging, hoogmoed, eigenbelang en domheid aan dat licht in den weg leggen.

De bedreigingen van eenen toornigen zijn meestijds onwillekeurige leugens.

Vleijerij en eene ledige beurs zijn meesttijds te zamen.

Nieuw uitgekomen Boeken.

CORRESPONDENTIE.

Over de plaatsing van het artikel: Huis van den voormaligen Protector der Ganzen-Republiek enz., is nog niet beslist. — Wij geven den geachten schrijver van het stuk geteekend K. in bedenking, of het niet der zaak nuttiger ware, in plaats van opneming in ons blad, het bedoelde artikel te zenden aan den persoon waartegen hetzelve voornamelijk is gerigt.

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 24 Januarij. Sedert den 21 dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Broadwood, J. Johnson, Sunderland, steenkolen, Londen; ligt binnen de haven.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Hulda Henriette, W. Frost, Tonningen, Vereeniging, F. Carlo, Bremen, Hebe, C. Tobb, Glasgow, Diana, J. Hansen, Neuburg, Ann, N. Snell, Avontuur, Assiduous, J. Vittery, Avontuur, Harriet, H. Holliday, Avontuur, Columbus, B. Wilt, Avontuur, Breeze, N. Mackenzie, New-Castle, Ieda, R. Fope, New-Castle, Laura, Muller, N. Fisher, New-Castle, alle met ballast.

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.